

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE

HANUL COLȚEI

Lumea aceasta îl poate primi doar pe Antihrist, acum sau în oricare alta vreme. [...] Nu-i de mirare, atunci, că este dificil să fii creștin - nu este dificil, este imposibil. Nimeni nu poate accepta cu bună-știință un mod de viață care, cu cât este trăit mai autentic, cu atât mai mult duce spre autodistrugere. Și din această cauză ne răzvrătim mereu, încercăm să ne ușurăm viața, încercăm să fim creștini pe jumătate, încercăm să dobândim ce-i mai bun din ambele lumi.

Până la urmă trebuie să alegem - fericirea noastră stă într-una dintre cele două lumi, nu în amândouă. [...]

Dumnezeu ne da tărie să urmăm calea răstignirii; nu exista altă cale de a fi creștin. (Părintele Serafim Rose)

♦ Nr. 87 / 28 septembrie 2014 ♦

SFÂNTUL CUVIOS PORFIRIE

DESPRE ANTIHRIST ȘI 666

L-am întrebat într-o zi, în chilia lui:

"Părinte, în ultima vreme se vorbește mult despre 666, despre venirea lui antihrist care se apropie – unii susțin chiar că a și venit; se vorbește de asemenea mult despre pecetluirea electronică a mâinii drepte sau a frunții, despre confruntarea dintre

Hristos și antihrist și despre zdrobirea celui din urmă, despre a Doua Venire a Domnului. Sfinția-voastră ce spuneți de toate acestea?”.

Părintele a răspuns:

”Ce să spun? Eu nu spun că am văzut-o pe Maica Domnului, că va avea loc război și altele asemenea. Știu că va veni antihrist, că va avea loc a Doua Venire a Domnului, dar când vor fi acestea, nu știu. Mâine? Peste 1000 de ani? Nu știu. Dar nu mă neliniștesc din pricina asta, căci știu că ceasul morții înseamnă pentru fiecare din noi a Doua Venire a Domnului. Iar ceasul acesta este foarte aproape”.

666 și antihristul

Mi-a zis:

”Părinte Athanasie (m-a luat de mână așa, strâns), eu acum sunt orb, ochii mei trupești nu mai lucrează, pentru că am cancer la hipofiză, dar am ochi duhovnicești și văd. Înainte să pleci, vreau să îmi spui ce a spus Gheronda Emilianos [Simonopetritul] despre 666 și despre antihrist?”.

Era în zilele de după Cernobîl, lumea era tulburată și oamenii mergeau cu zecile în fiecare zi, mai ales la Părintele Porfirie, care era aproape, în Atena, și neliniștiți îl întrebau: ”Ce va fi? Va veni antihrist să ne pecetluiască cu 666?”.

Și m-a întrebat iar:

”Ia spune-mi, fiule, ce spune Gheronda Emilianos despre 666 și antihrist?”.

Iar eu îi răspund: ”Gheronda, ne-a spus la o sinaxă de curând să nu ne neliniștim. Noi să ne îngrijim să avem o relație vie cu Hristos, iar lui antihrist să nu îi dăm multă însemnătate, căci altfel, acela va deveni centrul vieții noastre, iar nu Hristos”.

Îndată a lovit cu mâinile de pat de bucurie și a spus: *”Ce spui, fiule? Ce spui, fiule? Slavă Ție, Doamne, că am găsit un duhovnic care să fie de acord cu mine! Măi, copile, ce-au făcut duhovnicii, aici în lume?! Au tulburat sufletele, au creat o mulțime de probleme, familiale și psihologice cu acest 666. Nu mai poate lumea să doarmă și au început să ia medicamente de cap și pastile de somn, ca să poată să doarmă. Ce-i asta? Hristos nu vrea asemenea lucruri, fiul meu. Să-ți mai spun ceva?”.*

Îi zic: ”Părinte, ce?”.

Îmi spune: *”Pentru noi, creștinii, atunci când Îl trăim pe Hristos, nu există antihrist. Ia spune-mi? Aici unde stau eu în pat poți să stai și tu?”.* Îi spun: ”Nu, Părinte”. Îmi spune: *”De ce?”.* I-am răspuns: *”Pentru că, dacă stau peste dumneavoastră, vă voi strivi”.* Îmi spune: *”Dar când poți să stai?”.* Îi zic: *”Atunci când plecați dumneavoastră, Gheronda, pot să stau eu”.*

Îmi spune: *”Exact, fiule, așa se întâmplă și cu sufletul nostru. Când avem în noi pe Hristosul nostru, poate veni antihrist? Poate intra vreo altă ființă*

potrivnică în sufletul nostru? Așa că, fiule, pentru că nu Îl avem pe Hristos în noi, de aceea azi suntem neliniștiți cu privire la antihrist. Când Îl punem pe Hristos în noi, toate devin Rai. Hristos este totul și în acest chip să le vorbești și tu oamenilor, fiule, și de ce este potrivit nu ne temem. [...] Căci, fiule, pe primii martiri i-au băgat la fiare, iar ei se însemnau cu semnul crucii și fiarele se făceau ca niște mielusei. Îi aruncau în mare, iar ei își făceau semnul crucii și marea se prefăcea în uscat și mergeau pe ea. Îi aruncau în foc și ei își făceau semnul crucii, iar focul se prefăcea în răcoare. Binecuvântatul meu fiu, ce suntem noi astăzi? Credem în Hristos? În crucea noastră? Dar de ce S-a pogorât Hristos? Nu S-a pogorât ca să întărească neputința noastră? Așa, fiule, să îi spui și lui Gheronda [Emilianos]. Iar tu să le spui oamenilor să nu se teamă de antihrist. Suntem fii ai lui Hristos, suntem copii ai Bisericii”.

Acest lucru m-a mirat foarte tare. Și a adăugat: ”Să îți spun ceva?”. Zic: ”Părinte, vă rog”. ”Patriarhul Dimitrie cum a venit în Atena?”. Îi zic: ”Cu avionul”. ”Ei, bine, știu că a venit cu avionul, că doar nu venea înot! Cu ce acte a intrat, vreau să zic?”. Îi zic: ”cu pașaportul, Gheronda”. – ”Grecesc sau turcesc?”. Îi zic: ”Nu știu”. – ”Ei, acum faci și pe înțeleptul! Cu pașaport turcesc a venit! Și care este simbolul național al Turciei, știi?”. Îi zic: ”Nu știu, Gheronda”. – ”Hai, c-ai întrecut măsura! Nu știi care este simbolul național al Turciei? Semiluna! Și știi

cum este numită semiluna de către Părinții Bisericii noastre, după apariția lui Mohamed?”. Îi zic: ”Nu știu, Gheronda”. ”Ei, o să îți iau diploma aia și am să ți-o rup. Ce fel de teolog ești?” [...].

”Semiluna este semn al antihristului. Dacă semiluna este semn al lui antihrist și Patriarhul nostru are pe pașaportul lui semnul antihristului (cu tot cu ștampilele lor, și câte ștampile nu pun și în interior și în exterior?!), asta vrea să spună că Patriarhul nostru este antihrist? Nu, măi, copile! Nu, măi copile! Să nu îngrădim atât de mult mesajul Evangheliei! Hristos nu este atât de îngust la minte pe cât suntem noi, oamenii, pe care nu ne interesează decât să ne apărăm drepturile. Așa să îi spui lui Gheronda și așa să spui și oamenilor: nici de antihrist nu ne temem, și nici de 666”.

Sursa: www.pemptousia.ro, Antologie cu sfaturi ale Părintelui Porfirie, 2003

PĂRINTELE GHERMANÓS STAVROVOUNIÓTUL

POVEȚE PĂRINTEȘTI

Nici un om – bărbat sau femeie – nu a regretat vreodată faptul că, păzind poruncile lui Hristos, și-a păstrat fecioria și înțelepciunea până în ziua nunții, iar apoi a rămas fidel soțului/soției până la sfârșitul vieții.

Cei care îndeplinesc această poruncă divină, au parte de binecuvântările bogate ale lui Dumnezeu, iar cei care nu o îndeplinesc se vatămă pe ei înșiși. Nelegiuirile împotriva firii săvârșite de locuitorii Sodomei și Gomorei au fost pedepsite de Dumnezeu într-un mod „împotriva firii”: cu o ploaie nu de apă, ci de foc și pucioasă.

Păcatele trupești reprezintă trăsătura caracteristică a omului căzut. Omul care cade în asemenea păcate devine mai rău decât animalele sălbatice.

Iubitorii de plăceri trupești vor deveni și eretici.

Trupul nostru reprezintă *templul Duhului Sfânt* (I Cor. 6, 19). De aceea, când ne dedăm desfrânării, pângărim acest templu viu. Însă scris este că *de va strica cineva templul lui Dumnezeu, îl va strica Dumnezeu pe el, pentru că sfânt este templul lui Dumnezeu care sunteți voi* (I Cor. 3, 17).

Cel care luptă să se păstreze curat, fugind de desfrânare și dezmăț, gustă încă din această viață nestricăciunea vieții celei viitoare. De aceea moaștele cuvioșilor răspândesc mireasmă bine mirositoare.

Iubirea de plăcere și de trup răcesc și alungă iubirea de Dumnezeu.

În vechime, oamenilor le era rușine când cădeau în păcate trupești. Din

păcate, astăzi aceste păcate sunt săvârșite fără pic de rușine. Și va veni vremea când nu numai că nu vor fi considerate păcate, ci vor fi chiar laudate. Vai și amar celor care vor păcătui în aceste vremuri.

Fundamentul esențial al familiei celei după Hristos reprezintă fecioria celor doi soți până în ziua nunții. În cadrul Sfintei Taine a Cununii, Biserica îi încununează pe cei doi ca o răsplată pentru curăția și fecioria lor, pe care și le-au păstrat până în acel sfânt moment al Nunții. Obiceiul care, din păcate, predomină în zilele noastre, acela ca cei logodiți să trăiască împreună, ca și cum ar fi deja căsătoriți, este cu totul inadmisibil din punct de vedere creștin. O mare parte din vina pentru acest păcat o au părinții tinerilor, care nu numai că nu și-au educat copiii din timp, ci, din păcate, tolerează sau, mai grav, îndeamnă la asemenea păcate, adăpostindu-i pe cei doi tineri sub acoperișul casei lor. În acest fel, și aceștia devin vinovați și părtași la păcatul desfrânării săvârșit de aceia.

Sursa: www.pemptousia.ro, *Gheronda Ghermanós Stavrovouniótul, Πατρικές Παραινήσεις (Povețe părintești)*

PROGRAMUL LITURGIC

- **Vineri: 3 octombrie / 18:00** – Sfântul Maslu / Paraclisul Maicii Domnului
- **Sâmbătă: 4 octombrie / 18:00** – Vecernia

- **Duminică: 5 octombrie / 08:00 – Sfânta Liturghie**